

På mødet blev der ikke nævnt noget om chikanen mod forurettede, men beboerne kunne fortælle om mange kriminelle handlinger begået af kendte unge i området. Ingen ønskede dog at lægge navn til en anmeldelse, hvilket er en forudsætning for, at politiet strafferetligt kan gribe ind, idet lovgivningen ikke giver mulighed for anonym vidneførelse.

Den 28. juni 1995 blev politiet tilkaldt til pizafortretningen i anledning af, at der var knust en rude til forretningen. Den 16 årige (A) blev den 8. juli 1995 truffet af politiet i forretningen, hvor han blev sigtet for hærværk og bortvist. Han nægtede sig skyldig. Forurettede havde den 28. juni 1995 ikke set (A) knuse ruden, og ved afhøring i området ville ingen vedgå at have været vidne til det.

Den 11. juli 1995 blev politiet på ny tilkaldt til forretningen, idet man ønskede nogle unge mennesker bortvist. Ved politiets ankomst havde de unge forladt forretningen. Forurettede har senere oplyst, at han af frygt for (B), der var kommet til stede ved politiets ankomst, ikke turde fortælle politiet sandheden om de stedfundne uroligheder.

Den 12. juli 1995 indgav Haiming Lei skriftlig politianmeldelse, hvori han anmeldte (C) og (A) for hærværk og trusler. Han omtalte endvidere en tredje ikke identificeret gerningsmand.

På grund af sagens alvor blev der samme dag indledt strafferetlig efterforskning hos kriminalpolitiet, hvor forurettede uddybede anmeldelsen med, at (C) og (A) den 11. juli 1995 havde truet ham med at kaste en benzinbombe mod forretningen, ligesom (A) ville skære halsen over på forurettede og hans forældre, hvis han igen tilkaldte politiet. Han oplyste endvidere, at en fjerde person havde truet ham til at aflevere 200 kr.

Denne person (senere identificeret som den 31 årige (B)) var ifølge forurettede så farlig, at han ikke ønskede at oplyse hans navn.

Forurettede blev gjort bekendt med, at ordenspolitiet ville køre skærpet patrulje, og forurettede meddelte, at han ikke ønskede at indgive anmeldelse om specifikke forhold.

Ordenspolitiets uniformerede og civile køretøjer blev instrueret om at føre skærpet tilsyn med stedet, ligesom nærpolitiet blev pålagt at gå fodpatrulje i området i nærpolitistationens åbningstid.

Den 17. juli 1995 meddelte forurettede skriftligt, at han ønskede at indgive anmeldelse om de tidligere nævnte forhold.

Den 20. juli 1995 havde den sagsbehandlende kriminalassistent længere telefonsamtaler med forurettede og dennes bekendte John Brogaard, hvorunder kriminalassistenten forsøgte at forklare, at det for politiet var nødvendigt, at forurettede indgav specifik anmeldelse om, hvad der var sket, hvornår det var sket, og hvem han mistænkte, ligesom han forklarede forurettede, at det måtte kunne bevises, at gerningsmændene kunne indse, at forurettede tog truslerne alvorligt, hvilket navnlig kunne underbygges af, om de havde vist våben eller tidligere optrådt voldeligt over for forurettede eller dennes familie.

Det fremgår af samtalerne, som forurettede eller John Brogaard havde optaget på bånd, at det var overordentlig vanskeligt at få forurettedes stillingtagen til, om forholdene ønskedes anmeldt, og hvad de nærmere bestod i.

Samtalerne er efter min opfattelse en korrekt vejledning om politiets muligheder.

Samme dag tilsagde kriminalassistenten (A), der som den eneste af gerningsmændene var identificeret, til at møde til afhøring den 24. juli 1995, hvilket (A) udeblev fra.

Under en afhøring af forurettede den 26. juli 1995 meddelte forurettede, at (»C«) den 24. juli 1995 havde skrevet »Svin« på forretningsruden, samt at (A) en anden nat havde sparket en trædør i stykker. Han kunne stadig ikke oplyse nærmere om den foran nævnte (»C«)'s identitet, men ved en fotokonfrontation udpegede han den tidligere nævnte 31-årige (B) som leder af gruppen, der generede ham. (B)'s lillebror var også med i gruppen, hvis mest aktive medlemmer var de 2 brødre samt (A) og (»C«).

(B) var efter forurettedes opfattelse så farlig, at han ikke ønskede at forklare nærmere om ham, ligesom han ikke ønskede at underskrive rapporten af frygt for samme.

Forurettede blev vejledt om nøje at nedskrive tidspunkter, hændelser samt persongenkendelser med henblik på, at politiet kunne give gerningsmændene forbud mod at indfinde sig i eller ved forretningen, ligesom han blev bedt om at tilkalde hjælp via alarmcentralen, hvis der opstod problemer.

Samme dag, den 26. juli 1995, lykkedes det ved registermæssig søgning i kriminalregistret og fototeket at identificere (»C«) som den 19-årige (C).

Den følgende dag blev forurettedes forældre afhørt som vidner ved hjælp af kinesisk tolk.